

□

THƠ Y TÔI

Đã qua rồi những tháng mùa thu mà đây màu nắng. Có lẽ, đây là nét đặc thù của miền Trung quê tôi “hai mùa nắng”. Khi cái nắng vàng hoe dần dần khép lại là lúc những cơn gió lạnh tràn vào ào ào, kéo theo những trận mưa lũ đổ dồn lên đất miền Trung. Bởi cơn chuyển dịch chóng vánh của thiên nhiên mang đến cho người dân quê tôi bao nỗi âu lo mùa lũ! Miền Trung nắng cháy da và rét cũng thấu xương...Lặng nhìn những chiếc lá nằm trải dày trên mặt đất đã bao lâu rồi gió cuốn lại mặt vòng rồi cuốn đi mặt hút, rồi dòng thơ y thơ thơ thơ những chiếc lá. Vậy là

cũng hợt phớt nhợt xanh ngợt ngợt! Bỗng dưng tôi nhớ đến thơ y. Phôi rêu, phớt nhợt ngợt ngợt!
Mùa đông giá buốt năm ấy đã mang theo cuộc sống thi y đáng kính của tôi về cõi vĩnh hằng...

Tôi còn nhớ mãi cái lần nhào vào đông ngày ấy. Đó là dịp trường đang phát động thi đua chào mừng Ngày Nhà giáo Việt Nam 20 tháng 11. Khi đó tôi là cô bé học sinh lớp 2, chưa được khoác lên mình chiếc áo dài màu trắng tinh khôi như bây giờ. Ngày ấy, chiếc khăn quàng màu đỏ còn dơ trên vai. Phải nói rằng, trong các môn học, tôi đặc biệt chú tâm nhất là môn Ngữ Văn. Bởi học văn, đọc văn, tôi vừa nhớ ra được nhiều điều hay vẻ đẹp của sông. Hơn nữa, ba mẹ tôi là giáo viên dạy văn nên tôi được tham dự những trang văn của ba và mẹ. Đã có một thời, tôi mơ ước sẽ trở thành nhà văn và ngớt ngớt viết một "tác phẩm" chưa kịp đặt tên gọi 8 chữ. Giờ được rồi, có cảm giác ta tìm thấy mình... Đó là những lý do vì sao mỗi năm học mới, tôi luôn chờ đợi giáo viên giảng dạy bộ môn này. Và năm nay, thầy Trung đem những bài văn lạ đến tôi. Nói thật, lúc nghe tin thầy sẽ đem lạ đến mình, tôi có hơi "hét hét". Bởi các anh chị khóa trên thường xuyên tai nhau rằng: "*Thầy Trung không bao giờ gửi bài cho toàn bộ chép thôi.*", rồi thì "*Thầy dạy không hề phải làm...*". "*Thầy nh nh nh*"...bla...bla...Mang theo tâm thế ấy đón thầy, tôi không còn cảm giác háo hức, chờ đợi.

Vậy rồi thầy cũng xuất hiện vào đúng ngày đầu tuần, sau tiếng chào cờ. Trước mặt tôi là hình ảnh ngớt thi y với dáng vẻ đẹp. Mái tóc thầy đen dày điểm ít hoa râm cùng làn da khỏe khoắn của tuổi trung niên và ánh nhìn ấm áp mà xa xăm. Tôi thường nghe ông bà ta mình nói "*Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, nhìn vào đôi mắt ta sẽ thấy được chính nội tâm của họ*". Với tôi, không hiểu sao ngày ấy, tôi cảm thấy đôi mắt ấy vừa ấm áp vừa đáng sợ đến nỗi buốt không gọi được thành lời. Bài học đầu tiên không phải là bài học trang sách mà là thầy kiên trì giảng dạy quy tắc sách, quy tắc, dặn dò những cách học văn. Thú thật, thầy gian dối, tôi không cảm thấy học thú, mong chờ khi tiết văn đến mà thay vào đó là sự mệt mỏi, mệt mỏi giấy, tiếng phút mong đợi giờ. Cho đến một ngày, thầy không còn đáng vẻ đẹp, xuề xòa, khi đến lớp mà là một cuộc rùng rợn. Bài học "

Trong lòng mẹ

".....tuyệt vời biết bao nhiêu. Những câu nói, lời giảng của thầy khiến tôi không thể nào quên.

Thầy giảng về tình mẫu tử. Vẳng vọng đâu đây lời thầy "

Các em hãy biết trân trọng những gì mình đang có, hãy biết yêu mẹ biết ngớt đã mang nặng đẻ đau, đừng quên khúc ruột mẹ có em trên đời..."

Nghe lời thầy giảng, nhớ đến hình ảnh mẹ tôi quặn đau khi chuyển dạ sinh em gái, tôi càng thêm thích tình mẫu tử thiêng liêng và sự hi sinh vô bờ của mẹ. Cũng từ đó, trở lại trong tôi niềm háo hức, chờ đợi tiết Văn của thầy. Thì ra, mỗi người có cách dạy khác nhau, cách truyền thụ của thầy cũng có cái hay của truyền thụ không phải như các anh chị ấy đã nghĩ. Có lần thầy bảo:

"Trang văn là trang đời mà đời thì ngắn ngủi..."

Chào ôi! Lần nào câu ấy vọng vào thầy?...

“...Lũn thốt! Tôi không khóc dù lòng nghe buốt đầu thốt s. Phấn dãi bực bõo thõ sao? Sao không cho thõ y tôi đi trờn ki p ngồ i? Tháng 11 l i v trong không khí t ng b ng thi đua chào mừng ngày Nhà giáo Vi t Nam, sao thõ y l i ch n ra đi? Tôi quay cu ng trong m t m câu h i h n đ n và c c m giác mình nghe nh m, hay nói đúng ra là hi v ng nghe nh m...Bi t đ u, bi t đ u đ y, phép nhi m màu s đ a thõ y tr l i đ hoàn thành s m nh tr ng ngồ i...Thõ y i!...

Hôm nay, lớp tôi đến viếng thầy. Trời mùa đông đã cận mùa Tết. Dòng người trên cũng đang thong thả khóc cho người thầy bất hạnh. Người c nhìn lên, di nh đó, khối hàng người trầm nghi ngút t a. Người c thấy thầy t a r ng. Không l , thầy an nhiên mặt đ i, không luy n t i c b i tr n ai? V thầy – cô giáo dạy t i u h c, n c m t lần dài, ngh n ngào “*Thầy ra đi đ t ng t quá, đ n g i cô v n không dám tin ... M i sáng thầy nói v quê có v c, ch u t i thì b t ai n trên đ ng v ...*”. Tôi c m nh n đ c s đau th ng, m t mát khi âm đ ng cách bi t. Ch bi t cú đ u, l ng thỉnh bên thầy, bên cô đ r i t bi t. Cuộc s ng và mùa đông v n di n ra bình th ng nh không có chuy n gì x y ra, ch bi t t trong mái m gia đình thầy, t nay cô l bóng. Nghĩ mà th ng cho c thầy cô!

Tôi đã thông tin gia đình tôi về việc này và họ đã đồng ý. Tôi đã nói chuyện với anh ấy và anh ấy đã đồng ý. Tôi đã nói chuyện với anh ấy và anh ấy đã đồng ý.

.”. Dõi theo ánh nhìn xa xăm của cô khi tôi càng xót xa. Không biết tôi xa hay, thấy có vẻ bên cô, gặp cho tôi tan giá buốt mùa đông? Cái tuổi trung niên, chuồn bỏ để còng nghẹn, hòng phúc an nhân từ con cháu, sao lúc này cô vẫn chưa được bình yên? Nghĩ mà thấy ng! Con người ta không ai tránh khỏi quy luật “

Sinh, lão, bệnh, tử”.

Vậy nên, hãy sống hết mình khi bạn còn có thể!...

Trời hôm nay lại mưa. Những cơn mưa tầm tã vì đang như những cơn mưa bão lũ miền Trung. Những cơn mưa như quên quên đi tôi và miền ký ức. Thời gian có thể nhuốm màu rêu phong và phôi nhòa tất cả, riêng hình ảnh thấy tôi vẫn vẹn nguyên, trong xanh, thăm thẳm. Đã hơn ba năm trôi qua, chuyến của thấy trở thành ký ức – một ký ức buồn thê lương. Mùa 20 tháng 11 lại về, như thấy vô cùng. Nghe lòng rưng rưng...Cảm ơn thấy vì tất cả! Mong rằng, phía bên kia quãng trời, thấy em được bình an nơi cõi lòng...

PHẠM HOÀNG PHONG

LỚP 11/1

Trường THPT DUY TÂN, TAM KỲ, QUẢNG NAM